

ЦАПЕНКО Василь Михайлович

Випускник
агрономічного факультету (1974)

Директор
Одеської філії Українського інституту експертизи
сортів рослин

Кандидат сільськогосподарських наук,
член-кореспондент Української академії наук

Народився 22 травня 1951 р. в с. Білка Іванівського району Одеської області в сім'ї селянина. Батько, Михайло Васильович, обіймав посади від бригадира до директора радгоспу. Мати, Ксенія Іванівна, була нормувальницею із прополювання польових культур. Працювати на полі Василь допомагав матері з семи років, широко полюбивши родючу українську землю.

У 1958–1968 рр. навчався в Більчанській середній школі. Професію обирав за прикладом батьків-аграріїв. Вищу освіту здобув у 1974 р. на агрономічному факультеті ОСГІ. Професійну діяльність розпочав агрономом у місцевому колгоспі «Перемога». З травня 1974 р. служив у Радянській армії. Після демобілізації, з травня 1975 р. працював головним агрономом Хаджибейської птахофабрики, згодом — Отрадівського виробничого об'єднання з птахівництва Роздільнянського району Одеської області. З лютого 1977 р. обіймав посаду директора зазначених підприємств.

У січні 1981 р. обраний головою колгоспу ім. Благоева Іванівського району Одеської області, в розпорядженні якого налічувалося приблизно 12 тис. га орної землі, 10 тваринницьких ферм, 15 тис. голів овець, по 5 тис. голів ВРХ та свиней тощо. Працював в колгоспі ім. Благоева до січня 1998 р., протягом 17 років, у господарстві було проведено велику роботу як із розвитку виробництва, так і в соціальній сфері.

Господарство мало власне дослідне поле (приблизно 100 га) з належною інфраструктурою: лабораторія, відгодівельний майданчик тварин, різноманітна техніка, складські приміщення, гуртожиток для науковців та студентів. Усе це називалося НВО «Корма». До складу об'єднання входили науковці зооінженерного та ветеринарного факультетів ОСГІ (під керівництвом канд. с.-г. наук, доц. В. І. Кошелева та д-ра вет. наук, доц. Є. І. Буряка), а також науковці Одеського гідрометеорологічного інституту (під керівництвом канд. біол. наук, доц. К. А. Варламової).

В об'єднанні «Корма» розробили модель зеленого конвеєра та апробували її на тваринах із застосуванням нетрадиційних кормових культур, таких як мальва кучерява, сільфія пронзеннолиста, козлятник, топінамбур, окопник шершавий, борщівник Сосновського, редька маслична, гірчиця біла та ін. Це пов'язано із глобальним

потеплінням: традиційні кормові культури не витримують жорстких гідрометеорологічних умов посухи. Нетрадиційні кормові культури дали змогу забезпечити тваринництво зеленими кормами поголів'я худоби 250 днів на рік.

У колгоспі ім. Благоева за період діяльності В. М. Цапенка майже всю вироблену продукцію переробляли на борошно, крупи, олію та хліб. На базі колгоспу споруджено м'ясо-молочний завод, де виробляли твердий сир, сметану, масло, ковбаси (від варених до сирокочених), проводили розлив молока в пакети тощо. Одночасно з вирішенням виробничих проблем, велике значення в господарстві надавали соціальній сфері. Так, було заасфальтовано всі вулиці в селі довжиною приблизно 30 км, проведено повну газифікацію села, побудовано двоповерховий дитячий садок, десятки житлових будинків для молоді.

З січня 1998 р. до лютого 2001 р. Василь Михайлович працював начальником комбінату «Морагропром» Державної судноплавної компанії «Чорноморське морське пароплавство». Надалі обіймав такі посади: з березня 2001 р. до травня 2003 р. — начальник Державної станції захисту рослин в Одеській області; з травня 2003 р. до квітня 2005 р. — голова Тарутинської РДА Одеської області. За період роботи в Тарутинському районі В. М. Цапенко відновив історичні традиції проведення започаткованого ще в ХІХ ст. Бесарабського ярмарку. З 2004 р. до сьогодні такий ярмарок проводять традиційно, незабаром можливе надання йому статусу міжнародного.

З 2005 до 2009 р. займався бізнесом. З березня 2009 р. дотепер працює директором Одеської філії Українського інституту експертизи сортів рослин. З 2003 до 2006 р. був головою Одеської обласної організації Селянської партії України.

Кандидатську дисертацію з тематики кормовиробництва захистив у 1992 р. Є автором 24 наукових праць. У 2004 р. обраний членом-кореспондентом Української академії наук.

Має велику родину, батько чотирьох дітей. Старший син Владислав закінчив ОСГІ в 1994 р., працює фермером. Син Олександр працює лікарем. Донька Ольга — юрист, а донька Тетяна — студентка магістратури факультету романо-германської філології ОНУ ім. І. І. Мечникова.